บวชแบบง่ายๆ บวชที่ไหนก็ได้

พระอาจารย์ปสันโน

บวชแบบง่ายๆ บวชที่ไหนก็ได้

พระอาจารย์ปสันโน

บวชแบบง่ายๆ บวชที่ไหนก็ได้

ธรรมเทศนา โดยพระอาจารย์ปสันโน

จากหนังสือ"วัตร ปฏิบัติ...ลานประดู่"

พิมพ์ครั้งที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามคัดลอก ตัดตอน หรือนำไปพิมพ์จำหน่าย

หากท่านใดประสงค์จะพิมพ์แจกเป็นธรรมทาน

โปรดติดต่อ : วัดป่าอภัยคีรี

๑๖๒๐๑ ถนนทอมไค เมืองเรดวู้ดแวลลีย์

มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ๙๕๔๗๐ ประเทศสหรัฐอเมริกา

โทร. ๗๐๗ ๔๘๕ ๑๖๓๐

www.abhayagiri.org

Abhayagiri Buddhist Monastery

16201 Tomki Road, Redwood Valley, California, 95470, USA

Tel. 707 485 1630 www.abhayagiri.org

คุณวราพิทย์ ทองนพเนื้อ

Email : nuathong@gmail.com โทร. ๐๘๓-๐๗๙๙-๗๔๐

ออกแบบปก ศิลปกรรม รูปเล่ม

ปริญญา ปฐวินทรานนท์

จัดทำโดย

คณะศิษย์วัดป่าอภัยคีรี

คำนำ

ธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ เป็นสิ่งที่มีอยู่แต่เดิม หาใช่สิ่งที่เกิดขึ้นพร้อมพระพุทธองค์ไม่ แต่ทว่า ทรงเป็นผู้ค้นพบ แล้วนำมาประกาศเผยแผ่ ให้เหล่าพุทธศาสนิกชน ตลอดจนผู้มีความใคร่รู้ ในการหาเหตุและผลแห่งธรรมดาของโลก ได้พบประตูและแสงสว่างของสิ่งๆนั้น

ความทุกข์และปัญหาของโลก ยังคงมีอยู่และเป็นไปในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ตั้งแต่อดีตกาล จนถึงปัจจุบัน ดังนั้น “พระธรรม” จึงเป็นสิ่งที่สามารถนำมาปรับใช้ได้ในทุกยุคทุกสมัย

“บวชง่าย บวชที่ไหนก็ได้” เป็นหลักธรรมคำสอนที่ได้บันทึกไว้เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๓๔ ด้วยเนื้อหาที่เรียบง่าย แต่แฝงไปด้วยคติธรรมและหลักในการประพฤติปฏิบัติตนทั้งในเพศบรรพชิตและฆราวาส จึงทำให้ผู้จัดทำ มีความเห็นที่จะนำ *“ธรรมเก่า มาเล่าใหม่”* นี้ กลับมาน้อมใจผู้อ่านอีกครั้ง ในการ “ทำตามธรรม” ตามเจตนาที่ท่านพระอาจารย์สันโนได้ปรารภไว้

บวชแบบง่ายๆ บวชที่ไหนก็ได้

ขอคารวะคุณของหลวงพ่อใหญ่ และขอคารวะพระเถระผู้ใหญ่ พระภิกษุสามเณรที่มาร่วมกัน และขอเจริญพรญาติโยมทุกๆ ท่าน

ก่อนอื่นก็ขออภัยในการใช้ภาษาที่อาจจะผิดพลาด ยิ่งโดยเฉพาะในการประชุมอย่างนี้ ก็มีความรู้สึกหลายๆ อย่าง ซึ่งคงไม่สามารถที่จะถ่ายทอดได้ เพราะภาษาไม่อำนวยแต่ก็จะพยายาม เพราะว่าการประชุมอย่างนี้มีประโยชน์มาก ที่จะได้ครูบาอาจารย์

มาให้กำลังใจแก่พวกเรา จะได้มีโอกาสปฏิบัติให้ถูกต้อง ให้ตรงตามที่หลวงพ่อใหญ่ชี้แนะและได้วางพื้นฐานไว้ นับว่าเป็นบุญของเราโดยเฉพาะอย่างยิ่งพระเณร เพราะว่าเรามาบวชกันไม่ใช่ของง่าย อย่างเรามาร่วมกันที่ศาลาหอฉัน เราก็เกิดความปีติประทับใจ นักบวชมารวมกันตั้ง ๒๐๐ รูป ก็ล้วนแต่สมัครใจที่จะมาอยู่อย่างนี้ มาแล้วก็ไม่ใช่ว่าไร้ความสามารถที่จะดำเนินชีวิตอย่างอื่น แต่ว่ามาเพื่อทำประโยชน์แก่ตนเองและทำสิ่งที่ดีงาม ถ้าจะบวชแบบง่ายๆ หรือบวชแบบสบายๆ ก็บวชที่อื่นได้ แต่ว่ามาบวชกับที่นี่เพื่อสร้างความดี เพื่อทำประโยชน์

โอกาสแบบนี้เป็นโอกาสที่หาได้ยาก อันนี้เป็นการประชุมหรือรวบรวมให้เราได้

สนับสนุนซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะครูบาอาจารย์ที่เป็นพระเถระและมหาเถระ ท่านก็ได้ให้ข้อคิดและตัวอย่าง แบบอย่าง เพื่อให้เราได้เกิดกำลังใจในการปฏิบัติ ก็รู้สึกว่าเป็นโอกาสที่ดี ต่างองค์ก็มีความยินดีที่จะนำเอาไปใช้ เอาไปประพฤติปฏิบัติกัน อย่างเช่นที่ครูบาอาจารย์ได้นำเอามาพูดให้เราฟังนั้น ท่านก็ได้ปฏิบัติมาด้วยความจริงใจ

เมื่อกระผมได้เข้ามาอยู่กับหลวงพ่อ กระผมได้บวชจากที่อื่นมาแล้ว บวชที่กรุงเทพฯ คิดว่าอยากจะลองดู บวชด้วยความอยากศึกษาดู เพราะความไม่รู้จึงอยากศึกษา ตามความจริงก็ไม่ค่อยสนใจพุทธศาสนาเท่าไร ไม่ค่อยศรัทธาต่อศาสนาทุกศาสนา ทั้งมีความสงสัย คือเรามีความคิดเห็นที่ไม่ถูกต้อง

ว่า อะไรที่ตั้งให้มีระบบอย่างนี้อย่างนั้น ก็ทำให้เกิดความสับสน และไม่พอใจในศาสนาคริสต์ เพราะเราไม่เห็นคุณค่า แต่ว่ามีความต้องการอยากนั่งสมาธิ เราอยากจะฝึกจิต เราอยากจะภาวนา และก็ได้ภาวนาปฏิบัติในวัดต่างๆ แล้วก็ได้ไปพักอยู่ที่วัดเพลงวิปัสสนาที่กรุงเทพฯ อยู่ที่นั่นก็ไม่นานเท่าไหร่ อยู่ได้ประมาณ ๒ – ๓ เดือน ก็มีผู้แนะนำว่าอยู่เป็นฆราวาสก็ได้ แต่ถ้าได้บวชเป็นพระจะได้ปฏิบัติได้สะดวกมากขึ้น ก็เลยตัดสินใจบวชลองดูว่าจะเป็นอย่างไร

ตอนบวชก็คิดว่าจะบวชไม่เกิน ๔ เดือน ตอนที่จะบวชก็เป็นช่วงที่วีซ่าจะหมดอายุพอดีก็ไปขอต่อวีซ่าที่กองตรวจคนเข้าเมือง เขาถามว่าจะอยู่นานแค่ไหน ก็บอกว่า

๖ เดือน คิดว่าเผื่อสึกจะได้เหลือเวลาสักเดือน ๒ เดือน พอดีเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองเขาถามว่าจะเอาแค่ ๖ เดือนหรือ ก็ตอบว่าจะบวชชั่วคราว คงจะอยู่ไม่นานหรอก เขาก็บอกว่าเผื่อไว้สักปีหนึ่งนะ เราก็คิดว่าก็ดีเหมือนกัน เป็นบุญของเขาด้วยที่เขาได้ช่วยเหลือเรา เมื่อบวชแล้วผมก็เคยมาวัดหนองป่าพง ๒ ครั้ง ครั้งแรกก็มาประมาณ ๒ เดือน พอบวชได้ ๒ เดือน ก็เห็นว่าที่กรุงเทพฯเป็นสถานที่ไม่สัปปายะเท่าไร เคยได้ยินกิตติศัพท์ว่าที่วัดหนองป่าพงมีท่านอาจารย์ชา ซึ่งในสมัยนั้นก็มีท่านอาจารย์สุเมโธ เป็นพระฝรั่งอยู่ที่นั่นด้วย พระฝรั่งก็ไม่ค่อยมากนัก ก็คิดดูว่าจะมาดูมาเยี่ยม มาศึกษา เมื่อมาแล้ว มากราบหลวงพ่อแล้ว ก็ขอพักศึกษาธรรมะกับท่าน ท่านก็บอกว่า “ถ้าจะอยู่ศึกษาธรรมะกับผมก็ต้องอยู่

อย่างน้อย ๕ ปี” ในใจผมก็รู้สึกว่านานมากพอสมควร พออยู่กับท่านได้ ๑ เดือน ก็คิดว่าจะเที่ยวไปอีกหลายแห่ง เมื่อมาพักที่นี่ก็เกิดความประทับในหลายอย่าง ทั้งในปฏิปทาของหลวงพ่อและของครูอาจารย์ บรรยากาศของวัด ระเบียบของวัดและศรัทธาของญาติโยม ก็ประทับใจหลายๆ อย่าง แต่ว่าใจไม่ยอมอยู่ ก็นึกว่า ๕ ปีนั้นนานมาก พออยู่ได้ ๑ เดือนก็เลยลาหลวงพ่อชาไปศึกษาต่อที่อื่น

เมื่อศึกษาที่อื่น สิ่งที่ได้ฟัง สิ่งที่ได้เห็นมาก็ทรงจำอยู่ในใจ ก็ได้ใคร่ครวญพิจารณาปฏิบัติ ก็ยิ่งเห็นความจริงใจในคำสั่งสอนของหลวงพ่อ ก็ยิ่งมีศรัทธามากขึ้นทำให้อยากอยู่ศึกษาต่อไป ตอนแรกตั้งเป้าหมายว่าอยากอยู่แค่ ๓ เดือน ก็ยืดออกเป็น ๕ – ๖ เดือน และ

ก็ต่อมาเรื่อยๆ จนเข้าพรรษา และก็ตั้งใจปฏิบัติยิ่งเห็นคุณค่าศาสนา และคุณของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ว่าเป็นที่พึ่ง การเป็นอยู่ก็อยู่ในระเบียบ แต่นิสัยฝรั่งคือชอบอิสระ ไม่ชอบการบีบบังคับ ไม่ชอบให้มีกฎเกณฑ์ ไม่ชอบให้มีขอบเขต ก็ถือว่าอันนี้อิสระ แต่เมื่อเราทบทวนในจิตใจแล้ว ถึงจะไม่มีขอบเขตในการประพฤติ ถึงจะไม่มีใครบีบบังคับ จิตใจที่ยังหุ้มห่ออยู่ด้วยกิเลสตัณหาและทิฐิมานะ ทำให้ไม่มีอิสระ จะไปที่ไหนก็ทำให้ไม่มีอิสระทุกอย่าง แต่ว่าถ้าเราสามารถที่จะอยู่ในขอบเขตของระเบียบธรรมวินัย ถ้าเราสามารถที่จะประพฤติตัวด้วยความนอบน้อม สิ่งที่ให้ขอบเขตคือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สิ่งเหล่านี้จะนำความอิสระให้เกิดขึ้นในจิตใจของเรา เมื่อคิดอย่างนั้น มั่นใจ

อย่างนั้น เราก็ดูใจของเรา คือ ตอนนั้น เราก็ปฏิบัติอย่างเข้มงวดกวดขัน

เรื่องของสมาธิ คือ จะทำให้เกิดกำลังใจขึ้นมา เมื่อจิตของเราไม่หวั่นไหว หรือแส่ส่ายไปตามอารมณ์ เลยทำให้เห็นว่า ถึงจิตใจสงบก็จริง ถึงจะมีแสงสว่างเกิดขึ้น แต่ว่าจิตใจมันไม่แน่นอน จิตใจมันเปลี่ยนได้เพราะความไม่แน่นอนของจิตใจ บางทีคิดดีก็ได้ คิดไม่ดีก็ได้ ก็ทำให้คิดว่าเราต้องกลับไปมอบกายถวายชีวิตกับหลวงพ่อชาก็ว่าได้เพราะเรามีความรู้สึกอย่างนั้น ไม่มีอย่างอื่นที่เราจะทำในชาตินี้ เรื่องอื่นก็ยกเลิกไม่มีคุณค่าแล้ว แต่ถ้าเราไม่มีครูบาอาจารย์และไม่มีระเบียบวินัยก็จะไม่สำเร็จ หรือไปไม่ได้ตลอด ก็เลยกลับมาอยู่กับหลวงพ่อชา กลับมาอยู่กับท่าน

สิ่งที่หลวงพ่อต้องการก็คือ อยากให้เราเป็นคนดี เป็นคนยอม ยอมในสิ่งที่ถูกต้อง ยอมธรรมะ ยอมความจริง ถ้าหากว่าใจของเรายังไม่ยอม ถึงจะมีความรู้ มีประสบการณ์ใจยังกลับเปลี่ยนได้ เสื่อมได้ อันนี้เป็นจุดแน่นอน สิ่งที่เอามาเป็นหลักก็คือ การยอม ยอมธรรมะ ยอมความจริง ยอมในการประพฤติปฏิบัติ ผมเคยอยู่กับท่าน ท่านก็ทรมานสักระยะเวลาหนึ่ง ก็เข้าไปกราบท่าน ไม่ใช่อะไรเพราะช่วงนั้นเราก็เข้าปริวาส ก็คิดว่าเราก็เข้ามานานพอสมควรแล้ว ก็เข้าไปกราบถามท่าน คิดว่าเวลาที่เราอยู่ปริวาสก็นานพอสมควรแล้ว แล้วก็เป็นอาบัติที่บวชใหม่ๆ เพราะไม่รู้เรื่อง ไม่มีใครสอน เมื่อกลับมาอยู่กับหลวงพ่อเป็นครั้งที่สอง เวลาผ่านไปก็เกือบ ๒ ปี ก็ได้อยู่ปริวาสก็ปีเศษๆ

ถ้าพูดตามหลักพระวินัยก็ไม่จำเป็นที่เราจะต้องอยู่ เพราะเราไม่รู้ พอเรารู้เรื่องก็ถือว่าเป็นอาบัติที่ปกปิดไว้ อันนี้ก็อยู่ พอเราได้รับการศึกษาทางพระวินัยพอสมควรแล้วก็รู้ว่าอันนี้ผิดถูกอย่างไร เป็นเมตตาของหลวงพ่อที่ทรมานเราให้ลำบาก เวลาไปกราบปรึกษาอะไรกับท่านนั้น ท่านก็ถาม ถามคำเดียว “ยอมไหม?” เออ อย่างนี้ก็ออกได้ คือท่านมีความประสงค์อย่างเดียวคือให้เรายอม ยอมธรรมะ ยอมวินัย ให้เรายอมประพฤติถูกต้องในธรรมวินัย ท่านมีอุบายหลายๆ อย่างผมอยู่กับท่านไม่นานเท่าไหร่ คือตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๘ ครูบาอาจารย์ที่อยู่กับท่านรุ่นเก่าๆ ก็ได้ประสบการณ์กับท่านมากมาย แต่ว่าแต่ละองค์ก็ได้มีประสบการณ์ที่ได้เกิดความ

รู้ความเข้าใจ เกิดกำลังใจที่จะปฏิบัติตาม การปฏิบัติอย่างนี้เราต้องเข้าใจว่าเราปฏิบัติสภาวะที่มีอยู่แล้ว เป็นอยู่แล้ว

ครั้งหนึ่งจำได้ว่าได้ไปวัดหนองแวง นั่งเรือไปด้วยกันกับพระฝรั่งหลายองค์ รู้สึกว่าสบาย เพราะในช่วงนั้นเป็นช่วงฤดูแล้งในเดือนเมษายน ยิ่งได้นั่งกับหลวงพ่อยิ่งสบาย ท่านก็ไปเยี่ยมสาขาที่สาม เณรองค์หนึ่งเป็นชาวอเมริกัน อายุก็มากแล้ว ประมาณ ๔๐ กว่า เป็นนักจิตวิทยา มีความรู้มากเรื่องจิตวิทยา แต่ในใจมีความฟุ้งซ่านวุ่นวาย เขาก็ถามหลวงพ่อว่า “ทำไมการปฏิบัติธรรมมันทุกข์เหลือเกิน?” หลวงพ่อก็ตอบว่า “ปฏิบัติธรรมไม่ทุกข์นะ สบายนะ” มันสบายสำหรับคนที่เห็น คนที่ได้รับความกระจ่างขึ้นมาในใจ ไม่มีอะไร

ปกปิดไว้ แต่เมื่อมีกิเลสปกปิดไว้ มันก็ยากลำบากและทุกข์ด้วย ขอให้เราเข้าไปรู้ ไปเห็นปฏิบัติให้ถึงเสียอย่างเดียวเถอะ ถ้าเราเห็นธรรมะการปฏิบัติธรรมแล้วมันง่าย แต่ว่าเราทำอย่างไรจึงจะเห็น มันเป็นสิ่งที่เนรมิตขึ้นมาไม่ได้ จึงเป็นเหตุให้เรามาฝึกใจของเรา ทำใจของเราอันนี้เป็นหลัก

หลักของสมณะ ก็ต้องเป็นหลักของการทำจิตใจ ให้ใจของเราเกิดความสงบเยือกเย็นผ่องใส เพราะอะไร เพราะใจของเราอยู่ใต้อำนาจของการปรุงจิตอันนั้น หรือเป็นธรรมะที่เนิ่นช้า ทำให้ใจของเราไม่ทันกาล ไม่ทันความจริง ตัณหาก็ดี ทิฐิก็ดี มานะก็ดี พอมันขึ้นมาในจิตใจของเรา มันบังความจริง บังโอกาสที่จะได้รับความสงบ บังโอกาสที่จะรู้

สัจธรรมได้ ตาเราก็ต้องเป็นผู้ระมัดระวังตัวเรา เพื่อจะให้ได้รู้ได้เห็น ให้ฝึกหัด ให้คลี่คลายให้ใจของเราถอดถอน

ตัณหาเกิดขึ้นเมื่อไรก็ทำให้ใจของเราห่างเหินจากธรรมะ ทำให้เราไม่สามารถสัมผัสธรรมะได้ เหมือนกับสุภาษิตของคนไทยว่า เส้นผมบังภูเขา มันเป็นของนิดเดียวก็จริง แต่ว่ามันก็บังภูเขาเอาไว้ ความจริงก็อยู่รอบตัวเราตลอด แต่ตัณหาของเรายังเพลิดเพลิน ยังเอาไว้ในใจมันก็บังเอาไว้

ทิฐิกับมานะก็เช่นเดียวกัน ตัณหาเราก็พอจะรู้กันอยู่ เวลาที่มันเกิดขึ้นในใจ มันจะทำให้ใจเราเดือดร้อน อารมณ์ในใจมันก็จะแส่ส่ายทันที ความอยากก็เกิดขึ้น เราก็พอรู้ได้ เราก็พยายามที่จะกำจัด ตัวมานะก็เป็นตัวเห็น

ยากกว่า ยังจำได้ว่า ไปธุดงค์คราวหนึ่ง ได้พบกับครูบาอาจารย์ท่านหนึ่ง ซึ่งได้พูดว่า การถือตัวฆราวาสเป็นที่หนึ่ง ฆราวาสมีการถือตัวสูง แต่ถ้าจะพูดถึงทิฐิมานะต้องยกให้พระเป็นที่หนึ่ง พระถือทิฐิจัดกว่า คือ เราถือความเห็น เพราะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ เราต้องมีการระมัดระวังเพื่อให้ใจของเราซึ่งแม้มันบกพร่องเพียงนิดเดียวก็จริง แต่มันก็มีโอกาสที่จะบังภูเขา บังความจริง บังโอกาสที่เราจะรู้สัจธรรมได้

ข้อวัตรที่หลวงพ่อได้วางไว้ ปฏิปทาที่ได้กระทำไว้เพื่อจะให้เป็นสมบัติฝึกตนเอง อันนี้เป็นสิ่งที่ดีที่สุด เป็นเครื่องมือที่ดีที่สุดที่จะทำให้ทั้งตัณหา ทั้งทิฐิ ทั้งมานะ มีโอกาสที่จะน้อยลง มีโอกาสที่จะเห็นชัดขึ้น เมื่อใดที่

เรายอมต่อข้อวัตร เมื่อใดเรายอมต่อการปฏิบัติที่ครูบาอาจารย์ท่านได้วางไว้และไม่ผิดธรรมวินัย นี้แหละสิ่งที่หลวงพ่อได้พยายามประพฤติปฏิบัตินั้นไม่ผิดจากธรรมวินัย ไม่ผิดจากธรรมะที่พระพุทธเจ้าได้บัญญัติไว้ ก็เป็นสิ่งที่ดีที่ชอบแล้ว เมื่อไรที่เราได้ลงมือปฏิบัติและก็ยอมต่อข้อวัตร แนวทางวิธีฝึกหัด เรื่องตัณหาทิฐิมานะก็มีโอกาสที่จะน้อยลง แต่ถ้าหากเมื่อไรเรายังหย่อนต่อข้อวัตร หย่อนต่อการปฏิบัติก็เป็นการยากมากที่จะถอนตัวออกจากกิเลสที่มาปรุงจิตเรา

ที่เรามาประชุมกันเพื่อให้ครูบาอาจารย์ได้แนะนำและให้ข้อคิดกับเราก็ถือว่าเป็นสิ่งที่ดีมาก ก็ขึ้นอยู่กับเราทั้งหมดว่าจะรักษาได้หรือไม่ ต่างองค์ต่างท่านก็ต่างจิตใจกัน กำลัง

ความสามารถของแต่ละคนก็ไม่เหมือนกัน แต่ว่าทุกองค์ก็ต้องมีความพยายาม เราต้องระลึกถึงสิ่งที่พระพุทธเจ้าได้วางไว้เป็นธรรมะ ที่จะไม่เสื่อม หรือไม่ให้ความเสื่อมเกิดขึ้นสำหรับบรรพชิต อย่างการประชุมกันเนืองนิตย์ก็ควรจะรักษากันไว้ อย่างการที่เราได้สามารถมารวมกัน ประชุมกันนี้ก็ควรกระทำกันไว้ ผมคิดว่าเป็นสิ่งที่ดีมาก พร้อมเพรียงกันประชุม พร้อมเพรียงกันเลิกประชุม พร้อมเพรียงในการทำกิจที่สงฆ์กระทำ ก็เป็นการช่วยกัน เมื่อไรเราพร้อมที่จะช่วยกัน ความเสื่อมก็ไม่เกิดขึ้น ความเจริญก็ต้องเกิดขึ้นแน่นอน การไม่บัญญัติสิ่งที่พระพุทธเจ้าไม่บัญญัติ การไม่ยกเลิกสิ่งที่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้แล้ว และการตั้งใจศึกษาสิกขาบททั้งหลายที่พระพุทธเจ้าเป็นหลักได้วางไว้หรือบัญญัติไว้

จะไม่เกิดความเสื่อม เราเอาพระพุทธเจ้าเป็นหลัก เราเอาธรรมวินัยเป็นหลัก เมื่อเราปฏิบัติอย่างนี้ความเสื่อมก็จะไม่เกิดขึ้น เมื่อไม่เสื่อมเราเองก็ดี

แต่ละท่านก็ต่างบวชเข้ามาด้วยศรัทธา ศรัทธาน้อยหรือมากก็แล้วแต่ ทุกองค์ต้องมีศรัทธาถึงได้มาบวชกันอย่างนี้ เราก็มาบวชกันเพื่อหวังความสุข หวังที่จะให้ความทุกข์น้อยลง ถ้าเราปฏิบัติตามทางที่พระพุทธเจ้าได้บัญญัติไว้ มันจะไม่เสื่อมแน่

การให้ความเคารพต่อพระเถระผู้ใหญ่ การยอมรับคำแนะนำที่ท่านแสดงออก เมื่อเรายอมรับฟังก็ไม่เสื่อม ยิ่งโดยเฉพาะในสายวัดหนองป่าพง ลูกศิษย์ของหลวงพ่อชามีพระเถระผู้อาวุโส ผู้มีประสบการณ์ ผู้มีคุณสมบัติ

มากมาย พวกเราที่เป็นลูกศิษย์ก็นับว่าเป็นผู้มีโชค ผู้มีประสบการณ์ ผู้มีคุณธรรม เราก็ต้องเข้าหาท่านในโอกาสอย่างนี้ เข้าหาท่านเพื่อฟังคำแนะนำ ก็ต้องเป็นไปเพื่อความเจริญ ไม่เสื่อม ไม่ลุอำนาจตัณหาหรือความอยากที่เกิดขึ้น

ทุกคนที่มาบวชก็ยังเป็นผู้มีกิเลสตัณหามากน้อยทุกคนไม่ต้องสงสัย แต่ว่าเรามาเพื่อจะได้หักล้างมันก็ยังดี เพื่อจะได้ชำระสะสางเพื่อจะให้ตัณหาไม่มีอำนาจมากเกินไป หรือจะไม่ให้มีเลยยิ่งดี แต่เมื่อเกิดขึ้นแล้วเราก็พยายามรู้ตัว ต้องพยายามที่จะยอมรับตัณหาความอยากที่มีอยู่ เพราะเป็นสิ่งที่จะนำความทุกข์ให้เกิดขึ้นในจิตในใจของตัวเราเองได้ ความเสื่อมที่จะเกิดขึ้นกับตัวเองก็ดี ความเสื่อม

ที่จะเกิดขึ้นกับแวดวงหมู่คณะก็ดี เมื่อใดมันเกิดขึ้น เราก็หาวิธีแก้ไข หาอุบายที่จะทำให้น้อยลงไปได้

มีความยินดีในเสนาสนะป่า มีความยินดีในความสงบ มีความยินดีในที่ที่จะอำนวยในการปฏิบัติ ยิ่งทุกวันนี้โลกเข้ามาหาวัด ความเจริญของสังคมสิ่งแวดล้อมที่เป็นโลกธรรมที่จะทำให้นักบวชไขว้เขวกันมากขึ้น สิ่งแวดล้อมภายนอกช่วยเราเป็นอย่างมาก เราก็ควรยินดีและหาความสงบกันให้มาก และให้มีการตั้งสติกันไว้ว่า “เพื่อนพรหมจารีที่มีศีลงามที่ยังไม่ได้มาก็ขอให้มา ผู้ใดที่มาแล้วก็ขอให้อยู่โดยความผาสุก เป็น อปริหานิยธรรม”

เรามีกลุ่มบุคคลที่ประพฤติปฏิบัติธรรมกันอยู่ เพื่อให้เกิดความอบอุ่นในพระธรรมวินัย

เราก็มีการอนุเคราะห์กันอยู่และให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ก็จะเป็นสิ่งที่จะนำความเจริญให้เกิดขึ้น ความเจริญก็เป็นความเจริญที่โลกเราต้องการ เราทำประโยชน์ตนเราก็เกิดความสงบเยือกเย็น เราก็เกิดความรู้ความเข้าใจที่จะทำให้เรามีที่พึ่งในตัว โลกทุกวันนี้ไม่มีหลักเป็นหลักที่ใช้ไม่ได้ เป็นหลักของกิเลสตัณหา เราก็มีโอกาสได้ปฏิบัติมีครูบาอาจารย์หลายองค์ได้แนะนำได้ทำเป็นตัวอย่างสำหรับโลกก็ว่าได้ ไม่พูดมากไป พูดใหญ่ไป ไม่พูดเกินไป อันนี้เป็นเรื่องจริงที่โลกเราต้องการ

ท่านอาจารย์สุเมโธมาอยู่กับหลวงพ่อเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๑ ก็เป็นเวลา ๑๐ ปี เริ่มแรกก็ไปที่ประเทศอังกฤษ ไม่นานก็ได้สร้างวัดที่เป็นป่า ชาวอังกฤษก็มีศรัทธาที่จะศึกษา ที่จะ

ปฏิบัติและที่จะบวชด้วยก็อยู่กันอย่างลำบากมาก อาจารย์สุเมโธไปใหม่ๆ ก็ลำบาก หลวงพ่อเคยพูดว่า “อาจารย์สุเมโธเหมือนรถถัง ไปอังกฤษก็ไปก่อนเพื่อน มาอยู่วัดป่าพงก็มาก่อนเพื่อน เป็นพระฝรั่งรุ่นบุกเบิก” ไปอยู่อังกฤษใหม่ๆ ก็ลำบาก ป่า ๒๐๐ ไร่ เป็นป่าสวยมาก บ้านก็เป็นบ้านเก่าๆ หลังเดียวซึ่งเก่ามาก ใช้เป็นห้องพระ เป็นบ้านเก่าผุพัง แต่ก็ดัดแปลงจนพออยู่ได้ อยู่ด้วยความลำบากก็อดทนต่อสู้กันมา และมีผู้ศรัทธามากขึ้นเรื่อยๆ จนทุกวันนี้มีวัดอยู่ด้วยกันทั้งหมด ๔ แห่ง วัดใหญ่ ๒ แห่ง วัดเล็ก ๒ แห่ง ทั้งหมดมีพระราว ๔๐ องค์ และก็แม่ชีราว ๑๕ หรือ ๒๐ เขาสนใจมาก

คนทางตะวันตกทุกวันนี้เขาต้องการธรรมะ เขามีความสะดวกสบายแล้วในเรื่อง

วัตถุ เขาทุ่มเทกำลังทรัพย์กำลังสติปัญญา ทุ่มเทเพื่อให้เกิดความสะดวก เขานึกว่าน่าจะนำความสุขมาให้เขา แต่ก็เปล่า เขาเห็นมันวุ่นวายเหมือนเดิม จึงเกิดความสนใจในธรรมะ เกิดความสนใจในคำสอนของพระพุทธเจ้าเลย ทำให้วัดในที่อื่นๆ เกิดขึ้น อย่างที่ออสเตรเลียท่านอาจารย์ชาคโรไปอยู่ ที่ประเทศนิวซีแลนด์อาจารย์ธีรธมฺโมไปอยู่ก็ล้วนแต่เป็นพระที่อยู่ที่นี่ นอกจากนั้นก็มีวัดที่สวิตเซอร์แลนด์อาจารย์ธีรธมฺโมก็เคยอยู่ที่นี่และเคยอยู่วัดป่านานาชาติ อยู่ที่นั่นก็เพิ่งได้สร้างวัดป่า แต่ก่อนก็ไปอยู่บ้านได้ ๓ ปี เขาได้ทำที่พักไว้ ก็ไม่ค่อยสะดวกสำหรับพระเราที่เคยอยู่ในป่าในวัดเมื่อไปอยู่อย่างนั้นก็อึดอัด แต่ว่าสภาพแวดล้อมก็เป็นอย่างนั้น เมื่อเป็นอย่างนั้นก็

ต่อสู้ไปก่อน ต่อมาศรัทธาชาวสวิตเซอร์แลนด์แก่กล้าขึ้น เขาเริ่มหาที่ที่จะเป็นป่าได้ก็จะเริ่มสร้างวัดป่า ไม่เหมือนเมืองไทย เราเดินไปเดี๋ยวเดียวก็เจอป่า ป่าช้า ป่าสงวนเยอะแยะ เราไปพักที่ไหนญาติโยมก็ยินดีที่จะให้พักอยู่ที่นั่น ถ้าเป็นเมืองนอกต้องซื้อเอา เช่นที่สวิตเซอร์แลนด์ อาจารย์สุเมโธเคยบอกราคาถ้าเทียบเป็นเงินไทยก็ไม่น้อยกว่า ๗ – ๘ ล้านบาท ญาติโยมเขาต้องการพระ และได้สร้างวัดใหม่ที่ประเทศอิตาลีและที่สหรัฐอเมริกาคนก็สนใจมาก เขาตั้งมูลนิธิไว้เพื่อจะได้สร้างวัดที่นั่น ทุกแห่งที่สร้างวัด พระไม่พอที่จะสอน เพราะจะต้องรับนิมนต์ไปเทศน์ไปสอน และคนไปที่วัดก็ไม่ค่อยขาด เป็นความต้องการของคน เป็นความต้องการของโลก

ยิ่งในเมืองไทยทุกวันนี้ต้องการพระที่ปฏิบัติดี ต้องการผู้นำเพื่อจะได้เป็นที่พึ่ง เพราะว่าการเปลี่ยนแปลงของสังคมทุกวันนี้ก็เป็นไปอย่างรวดเร็วคนไม่มีหลักที่พึ่ง นี่ก็เป็นส่วนหนึ่งที่จะให้เราสามารถที่จะให้แบบอย่าง เราสามารถจะให้ชีวิตที่ดีงาม นี่ก็เป็นสาเหตุที่หลวงพ่อท่านได้ให้กำเนิดวัดหนองป่าพงขึ้นมา ก็เป็นความพิเศษอย่างหนึ่ง เราสังเกตดูวัดอื่นๆ หายากที่จะมีทั้งพระ เณร และญาติโยมพร้อมกันมากมาย บางทีมีโยมแต่ไม่มีพระ หรือบางทีมีพระก็ไม่มีโยม แต่ว่าวัดของหลวงพ่อท่านมีโครงสร้างที่จะให้พระเณรมีการปฏิบัติให้สมบูรณ์ และก็ให้ญาติโยมได้ปฏิบัติเป็นทายก ทายิกา อุบาสก อุบาสิกา ก็เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ดีที่สุดที่พระพุทธองค์ได้วางแนวทางไว้ให้

สำหรับวันนี้ ผมก็ได้มีโอกาสแสดงความรู้สึก บางทีก็เป็นธรรมะ บางทีก็ไม่เป็น ก็แสดงไปตามความสามารถของเรา ขอแสดงความคารวะและขอขอบพระคุณทุกองค์ที่ได้มาร่วมกัน โดยเฉพาะครูบาอาจารย์ที่ได้ให้กำลังใจและคำแนะนำแก่พวกเรา ซึ่งนับว่าเป็นประโยชน์มากที่จะนำข้อวัตรไปประพฤติปฏิบัติต่อไปให้เป็นแนวเดียวกัน

ขอยุติไว้เพียงแค่นี้

เอวัง

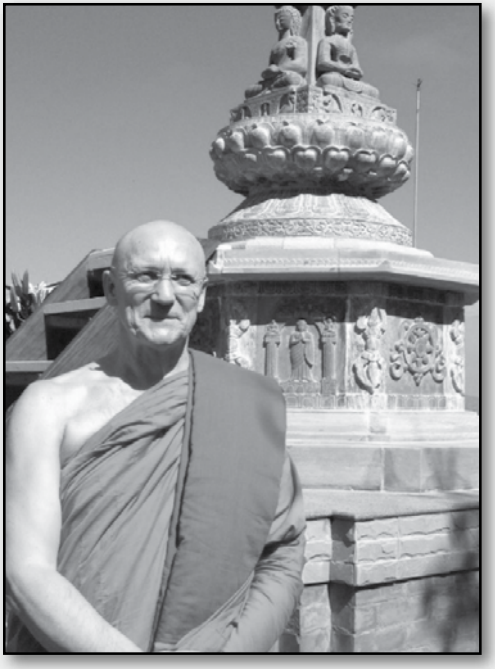

พระอาจารย์ปสันโน

นามเดิม รีด แพรี่ (Reed Perry)

เกิด ๒๖ กรกฎาคม ๒๔๙๒ ประเทศแคนาดา

การศึกษา ปริญญาตรี สาขาประวัติศาสตร์

หลังจากจบการศึกษาได้เดินทางไปหาประสบการณ์ชีวิตจากหลายประเทศ จนกระทั่งปี ๒๕๑๖ ได้เดินทางมาประเทศไทย และเกิดความสนใจในการทำสมาธิภาวนา จึงได้ไปฝึกปฏิบัติที่วัดเมิงมาง จังหวัดเชียงใหม่ หลังจากนั้นจึงตัดสินใจเข้าสู่เพศบรรพชิต โดยอุปสมบท ที่วัดเพลงวิปัสสนา กรุงเทพมหานคร ในปี ๒๕๑๗

ต่อมาท่านได้ยินกิตติศัพท์ของหลวงพ่อชา สุภัทโท แห่งวัดหนองป่าพง จังหวัดอุบลราชธานี ท่านจึงเดินทางไปฝากตัวเป็นศิษย์ของหลวงพ่อ โดยได้พำนักที่วัดหนองป่าพง และวัดสาขาอื่น ๆ ตามโอกาสอันสมควร จนกระทั่งปี ๒๕๒๕ ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเจ้าอาวาสวัดป่านานาชาติ

ในขณะที่ปฏิบัติภารกิจ ณ วัดป่านานาชาติ ท่านยังได้ช่วยจัดตั้งวัดสาขา ได้แก่ วัดป่าภูจ้อมก้อม บ้านทุ่งนาเมือง ตำบลนาโพธิ์กลาง อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี ในปี ๒๕๓๒ และสำนักสงฆ์เต่าดำ ในเขตเหมืองเต่าดำ ตำบลวังกะแซะ อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี ในปี ๒๕๓๕

ปัจจุบันท่านดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดป่าอภัยคีรี ซานฟรานซิสโก สหรัฐอเมริกา ตั้งแต่ปี ๒๕๓๙ เป็นต้นมา ทุกครั้งที่ท่านเดินทางมาประเทศไทยท่านจะใช้เวลาส่วนหนึ่งในการอบรมสั่งสอนญาติโยมในการปฏิบัติธรรมในวาระต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอตลอดมา